

Paul Jacobs

De Moordenaarsclub

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

© Paul Jacobs / Uitgeverij Houtekiet 2017
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink
Foto auteur © Peter Meyvis
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 572 4
e-ISBN 978 90 8924 573 1
D 2017 4765 17
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor John Rypens, gentle giant

Deel 1

Zoals het ging

I

Ik wist niet eens dat de Moordenaarsclub bestond, tot Staf het me vertelde. Staf Lories is een kennis, niet echt een vriend. We zien elkaar af en toe in de kroeg, we zeuren dan wat heen en weer over onze uitgevers en de verkoop van onze boeken, maar ik heb hem bijvoorbeeld nog nooit voorgesteld aan Kristien, laat staan dat ik hem bij ons thuis zou uitnodigen of dat we met zijn drieën uit eten zouden gaan. Met zijn drieën, zijn vieren of zijn vijven moet ik zeggen, want met Staf weet je het nooit. Hij is tien jaar jonger dan ik, kleiner maar knapper, op een wat donkere, Levantijnse manier, altijd keurig in het pak, met een onweerstaanbaar enthousiaste lach en fonkelende ogen. Hoewel hij onmogelijk kan leven van de opbrengst van zijn politieromans, is hij zo te zien altijd in redelijke doen en doorgaans zelfs in het gezelschap van uitzonderlijk aantrekkelijke vrouwen. Het is bijna onmogelijk dat ze zijn boeken hebben gelezen – daar zijn die veel te hard-boiled en te macho voor – maar de dames gedragen zich in elk geval – ik wik mijn woorden: Stuk voor Stuk – als toegewijde Lories-fans, met bewonderende blikken en gorgelende lachjes, die suggereren dat zij dingen van hem weten die weinig met literatuur te maken hebben.

‘Nee, een vakbond kan je de Moordenaarsclub niet noemen,’ zei hij toen we die avond de jazz van De Muze waren ontvlucht en naar De Vagant wandelden voor een paar laatste

borrels Balegemse. ‘Er wordt nooit over contracten gepraat of zelfs bijna nooit over de stiel. Daar zijn andere, saaiere verenigingen voor. Maar je moet wel minstens één behoorlijke moord beschreven hebben, hetzij in een boek, hetzij in een scenario. Met wat goede wil zou je ons groepje kunnen vergelijken met de Detection Club uit het Londen van de jaren dertig, de gouden tijd van de detectiveromans. Ook wij hebben enkele tientallen leden, aardig belezen en met nogal wat fantasie. We komen elke maand bijeen om te eten, te drinken, te lachen en te spelen. Het gaat er onbekommerd aan toe. Wereldverbeteraars en politiek correcte zeurpieten komen er bij ons niet in.’

‘Is Happel ook lid?’

Peter Happel was onze nationale thrillertrots. Hij schreef al jaren alle zes maanden een bestseller, zodat hij als een van de weinige Vlamingen royaal kon leven van zijn pen. We benijdden hem allemaal in stilte en sommigen hardop.

‘Ja hoor. Peter doet elke keer vrolijk mee. Hij werkt hard maar hij speelt ook hard.’

‘En waarom vind je dat ik lid moet worden? Je weet wat Groucho Marx over verenigingen zei?’

‘Dat hij niet in een club wou die mensen als hij zou toelaten? Komaan, Thomas, doe het voor mij. We kunnen dringend wat vers bloed gebruiken. Ik ken de meeste verhalen van al die ouwe knarren stilaan uit het hoofd.’

‘*Quand on est plus que quatre, on est une bande de cons,*’ probeerde ik nog voor de schijn, maar in gedachten had ik al toegezegd. Kristien had gelijk wanneer ze zei dat ik stilaan een saaie kluisenaar aan het worden was. Ze vond het niet eens meer een compliment wanneer ik beweerde dat ik genoeg had aan haar. Ze wilde een normale man, met een sociaal leven en opgeblonken schoenen, geen knorrige, teruggetrokken zonderling van eenenvijftig op afgetrapte docksides, die tot twee uur ’s nachts

op Frankrijk 3 naar *Max et les Ferrailleurs* zat te kijken en te veel Armagnac hors d'âge dronk.

'Oké. Vertel me dan nog wat meer. Hebben jullie ook zo'n kinderachtige manier om nieuwe leden in te wijden? Zoals bij de loge?'

Staf grinnikte. We waren aan een van de houten tafels gaan zitten en hadden onze jenevers besteld.

'Erger,' zei hij, terwijl hij zijn kelkje in twee teugen uitdronk. 'Maar dat was in die tijd in Londen ook zo. Agatha Christie heeft zo'n ceremonieel moeten doorstaan en John Dickson Carr en Ngaio Marsh. Ken je Dorothy Sayers? Van de Lord Peter Wimsey-boeken? Dat was de bazin van de Detection Club. Die verzon al die onnozelheden. Het nog kloppende hart van een vogel kussen en je nek in een strop steken en zweren dat je nooit de plot van een medelid zult stelen, dat soort dingen. Met kaarsen en enge muziek en maskers en monnikspijen. Zo maf is het bij ons nog niet, maar Ghislaine kent er ook wel wat van.'

'Ghislaine?'

'Ghislaine Moyerson. Onze voorzitter.'

'O, die... Hoe heet haar serie ook al weer?'

'De Gretna Grande-mysteries. De eerste Nederlandstalige detectiveverhalen met een potteuze antiekhandelaar als hoofdfiguur.'

'Zoals zichzelf?'

'Ja. Ghislaine is een monument van een vrouw. Echt zoals je je een lesbienne voorstelt.'

'Kort haar...'

'Kort haar, mannenpakken, sigaar, het figuur van een bouwvakker. En ze heeft de meest galmende schaterlach die je ooit hebt gehoord. Zo'n lach die je in je dromen nog hoort. Daarvoor alleen al zou je lid moeten worden.'

'Anything for a laugh...'

'Ja. En je moet niet zo wijsneuzerig doen, Thomas Breens. Onze club is een van de meest exclusieve verenigingen die er bestaan. Om lid te worden moet je officieel door twee leden worden voorgedragen. Je zou de eerste niet zijn die er genadeloos uit wordt geballoteerd.'

'Ge-wat?'

'Ge-balloteerd. Iemand stelt een nieuwe naam voor, twee leden leggen uit waarom ze je fantastisch vinden en dan krijgen we allemaal twee plastic doodshoofdjes in onze hand gedrukt, een wit en een zwart. Als er bij het stemmen ook maar één zwarte doodskop in de hoed zit, lig je er al uit, voor je nog maar van een lidkaart kon dromen.'

'Wie heeft mij zoal verdedigd?'

'Ik, natuurlijk. En, heel raar: Ghislaine zelf. Ken je haar persoonlijk?'

'Ik heb haar nog nooit van mijn leven ontmoet.'

'Dan houdt ze misschien van je boeken. In ieder geval heb je blijkbaar weinig vijanden in de club. Er zaten alleen maar witte doodshoofden in de hoed. Toe, Thomas, zeg ja. *It will be fun.*'

It will be fun... Nostradamus had het niet fouter kunnen voorstellen. Als ik toen had geweten...

'Oké, Staf,' zei ik. 'Ik wil niet flauw doen. Wanneer word ik in je clubje verwacht?'

Tot nu toe hadden mijn misdaadverhalen nooit goed verkocht en ook qua reputatie hoorde ik bij de crime writers van dit land niet echt bij de top, dus in het diepste van mijn gedachten was ik fier dat de Moordenaarsclub mij niet vergeten was. Tegelijk stond de idee om als een overjaarse boyscout met toeters en bellen ingewijd te worden in een soort kwajongensclub me verschrikkelijk tegen. Ik ben van nature een eenzellig mens – zeg maar een *autist*, had mijn lief me al een paar keer voor de voeten geworpen – en dus keek ik op die late namiddag van 14 juni behoorlijk tegen de avond op.

‘Je zal zien: het wordt best leuk,’ echode Kristien Staf na, terwijl ze hier en daar een grijs baardhaar wegnipte van mijn kin. ‘En je zal een boel nieuwe mensen leren kennen.’

‘Ik wil geen nieuwe mensen leren kennen. Ik ken al genoeg oude mensen. Moet ik echt dit apenpak aan?’

‘Natuurlijk. Ik laat je het huis niet uit in een houthakkershemd en een oude linnen broek. Als een man niet goed gekleed is, denkt iedereen dat zijn vrouw niet goed voor hem zorgt.’

‘Niets waarvoor je een kostuum moet aantrekken deugt. Begrafenissen, recepties, huwelijken...’

‘Wat is er fout met een huwelijk?’

Het was mijn eigen schuld. ‘Huwelijk’ is een van die woorden die je beter niet uitspreekt in het gezelschap van een vrouw die zoveel jonger is dan jij en die je door een soort van mirakel hebt kunnen overtuigen om min of meer vrijblijvend met je samen te wonen.

‘Niets, liefje. Helemaal niets. En die das, moet die ook?’

‘Ja, die moet ook. Laat me je eens bekijken.’

Kristien ging voor me staan en kneep haar mooie grijs-groene ogen halfdicht.

‘Prima. Als je je wat beter zou verzorgen, zou je zelfs een beetje op John le Carré lijken.’

‘John le Carré is de tachtig voorbij.’

‘Je weet wat ik bedoel. O, daar komt een auto aan. Dat zal je chauffeur zijn.’

Staf Lories had beloofd me te komen ophalen in het Wolvenbos in Maria-ter-Heide, waarschijnlijk om te beletten dat ik er op het nippertje nog tussenuit zou knijpen. Zoals steeds was hij zo opgetogen als een kind met Sinterklaas en zat hij onberispelijk in de kleren. Hij had een dure aftershave op en hij – of een van zijn vriendinnen – had zijn borstelige wenkbrauwen geëpileerd. Misschien verdiende hij wel de kost als gigolo. Ooit, na de nodige borrels, zou ik het hem misschien eens durven vragen.

‘Ben je er klaar voor, Thomas? Je ziet eruit alsof je gaat trouwen.’

Ik wierp hem een vernietigende blik toe, maar hij had zijn aandacht al naar Kristien verlegd. ‘En is dit die geheimzinnige vriendin van jou?’ Hij pakte de hand van mijn lief en drukte er een eerbiedige kus op. Ze scheen het nog leuk te vinden ook. ‘Niemand heeft u ooit al gezien, mevrouw. Schande, schande. Thomas houdt u verborgen als een gesluierte favoriete in een harem.’

Hij keek op zijn dure Rolexpolshorloge. ‘We moeten ervandoor, kerel. Ze zijn heel stipt in de club.’ En toen we al in zijn grote, grijze Audi zaten: ‘En we moeten Mel nog oppikken ook.’

‘Mel?’

‘Ja, jullie zijn vanavond met zijn tweeën om ingewijd te worden. Melissa Wolfs. Mel voor de vrienden.’ Hij knipoogde. ‘Ze is een fan van je. Ik heb haar voor vanavond kunnen lijmen door te zeggen dat jij ook meedeed.’

Het was heel verstandig van Staf om Melissa Wolfs pas ter sprake te brengen toen Kristien het niet kon horen. Ik had haar een keer ontmoet op de Boekenbeurs en ik begreep meteen waarom haar uitgever haar portret altijd zo groot en in kleur op het achterplat van haar boeken zette. Mevrouw Wolfs was jong, lang en slank, met overvloedig blond krullend haar en grote, levendige ogen. Ze kan hooguit vijfendertig zijn geweest, een opgewekt buitenbeentje in de club van serieuze, schrijvende meneren. In die tien minuten die ik op de beurs met haar had gepraat, had ze er geen geheim van gemaakt: ze wilde zo gauw mogelijk de nieuwe Peter Happel worden, vijftienduizend stuks per boek, verfilmd, bejubeld en benijd. Ik had zelfs de indruk dat ze niet eens wilde wachten tot Happel zich met zijn miljoenen voorgoed had teruggetrokken op zijn boot en voor de rest van zijn leven alleen nog Vlaamse streekbieren zou drinken. Haar speurders – hoe heetten ze ook al weer? Piet Pienter? Bert Bibber? – leken verdacht veel op die van Happel, alleen waren haar boeken heel wat minder goed geschreven. Eén criticus noemde haar zelfs consequent ‘Melitta’, omdat ze volgens hem maar slappe koffie schonk.

‘Melissa Wolfs... We worden toch niet samen naakt vastgebonden in een bubbelbad?’

‘Wie weet?’ zei Staf. Hij racete de E19 af met een ijzingwekkende snelheid. ‘Is dat je grote, geheime wens?’

‘Ach, Staf, wat ken je me slecht.’ Ik leunde achterover in zijn comfortabele leren zetel, sloot mijn ogen en dacht terug aan mijn jonge, hitsige, onverantwoorde jaren, toen ik geregeld de halve stad afliep, in de verkeerde richting maar in het spoor van een mooie vrouw, tot ik genoeg moed had verzameld om haar aan te spreken. Hoe had die Griekse filosoof het alweer gezegd? ‘Wat was ik opgelucht toen ik eindelijk wat ouder werd en niet meer de hele dag aan seks liep te denken. Het was alsof

ik al die jaren vastgeketend was aan een krankzinnige slaaf.’ Nee, ik had Kristien en zolang zij mij wou, had ik aan haar genoeg.

‘Melissa zou klaarstaan op de Turnhoutsebaan, in Borgerhout. Voor de ingang van de Roma. Ja, ik zie haar al.’

Staf knipperde met zijn lichten en maakte rechtsomkeer. Dan scheurde hij met zijn Audi rakelings naast het voetpad en liet zijn remmen knarsen.

‘Mel, lieveling,’ riep hij door het raampje. ‘Hebben onze gekleurde broeders het je niet te moeilijk gemaakt?’

‘Als het moet eet ik zo’n vier Mo’s bij mijn ontbijt, Staf,’ zei Melissa Wolfs, terwijl ze het portier achteraan opendeed. En tegen mij: ‘Komt u niet naast me zitten, meneer Breens? Dan kunnen we ons samen mentaal voorbereiden op wat ons te wachten staat.’

3

Melissa zag er stralend uit, in zo’n nauwsluitende, zwarte stretchjurk waarin sommige vrouwen geboren worden en opgroeien, tot iemand die langs achteren weer openritste. ‘Dressed to kill’ is geloof ik de juiste uitdrukking. We gaven elkaar formeel een hand. Staf, die naast ons op de achterbank was komen zitten, had twee blinddoeken uit zijn zak gehaald.

‘Sorry, jongens, dit hoort er nu eenmaal bij. De plaats van samenkomst is geheim.’

Ik protesteerde voor de vorm. ‘Komaan, Staf, doe niet onnozel,’ maar Melissa had haar warme hand al sussend op mijn dij gelegd. ‘Toe, meneer Breens, we spelen het spelletje gewoon mee. Mag ik Thomas zeggen?’

De volgende tien minuten reden we de richting uit van de Schelde en de kathedraal. Terwijl ik zat te prakkiseren waar de Moordenaarsclub ons die avond wilde hebben, begon Melissa tegen me te kletsen, in een wolk van verleidelijk parfum. Af en toe, in de bochten – ik vleide me met de gedachte dat ze het met opzet deed – leunde ze tegen me aan en giechelde dan koket.

‘Ik ben zo benieuwd naar wat ze ons allemaal zullen laten doen.’

‘Mmm.’

‘Het schijnt dat er bij vorige gelegenheden mensen flauwgevallen zijn.’

‘Is dat zo?’

‘Ja. Ik heb voor de veiligheid toch maar mijn meest sexy setje ondergoed aangetrokken.’

‘O jee...’

‘Zou het helpen, denkt u? Voor de verkoop van onze boeken?’

‘Hoe bedoel je? Het ondergoed?’

‘Dat we nu lid zijn van de club?’

‘Niemand weet ervan af, Melissa. Het is een geheim.’

‘O ja, dat is waar.’

Ik hoorde haar nadenken, tenminste, ze zweeg een volle dertig seconden. Dan begon ze opnieuw.

‘Mijn nieuwe roman is pas uit.’

‘Gefeliciteerd. Hoe heet hij?’

‘De Nietjesmoorden. De lippen van de slachtoffers worden door de moordenaar aan elkaar geniet.’

‘Prima idee. De zwijgplicht. De omerta.’

‘Hoe noemt u dat?’

‘Is dat niet de omerta? De zwijgplicht van de maffia?’

‘O, juist. Maar ik ontmoet zo weinig lezers. Heeft u dat ook?’

‘Op de Boekenbeurs komt er af en toe wel eens iemand met me kletsen.’

‘Bij mij ook. Maar het zijn altijd mannen en ze willen alleen maar een afspraakje maken. Niemand schijnt ooit een boek van me te hebben gelezen. En *De Nietjesmoorden* is nog nergens besproken in een krant.’

‘Tja... Er verschijnt zoveel tegenwoordig.’

‘We zijn er bijna, jongens,’ kwam Staf net op tijd tussenbeide. ‘Jullie blijven rustig zitten. Iemand komt jullie halen. Doe gewoon wat ze vragen. Het wordt leuk.’

Aan dat laatste durfde ik twijfelen, maar toen stopte de Audi al in een hobbelige straat. Iemand deed het portier open aan mijn kant en pakte mijn hand vast. Ik hoorde voorbijgangers verbaasde opmerkingen maken die ik maar half verstond. Iemand, een man, gaf me een arm en zei: ‘Gewoon stappen.’ Voetje voor voetje leidde hij me voorbij een piepende deur en door een holklinkende gang. Achter me hoorde ik Melissa zenuwachtig fluisteren tegen haar begeleider. We bleven staan en voor ons, vlakbij, steeg een levensgroot applaus op. Een paar mensen floten op hun vingers. Eén vrouw riep ‘Bravo!’ en een man: ‘Wat gooien ze nu weer binnen?’ waarop iedereen begon te lachen. Zachtjes maar nadrukkelijk werden we aangemaand om neer te zitten, Melissa zo te horen links van mij. Ik probeerde zo innemend mogelijk te glimlachen onder mijn blinddoek, maar waarschijnlijk zag ik eruit als een bange, verontruste idioot.

Toen stootte iemand driemaal met een soort staf op de grond. Het gelach en het geroezemoes verstomden. De ceremonie was begonnen. Een vrouw met een kordate stem nam het woord.

‘Dames en heren,’ (ik veronderstelde dat Ghislaine Moyer-son het woord nam) ‘op deze eenentwintigste bijeenkomst van

onze hooggeachte vereniging heten wij twee nieuwe aspirant-leden hartelijk welkom. (Applaus) Aan hun eventuele lidmaatschap (Ghislaine legde een vervaarlijke nadruk op ‘eventuele’) is zoals steeds een strenge, zeg maar genadeloze selectieprocedure voorafgegaan. De beide aspirant-leden zijn grondig gescreend op hun deugdzaamheid, hun ernst en hun burgerzin en ik kan u met vreugde melden dat zij voor alle drie deze eigenschappen voor honderd procent hebben gefaald.’ (Applaus en gelach.) Maar... (Geluiden van ‘ssst’) ... zo gemakkelijk wordt men natuurlijk geen lid van onze geheime, hoogst exclusieve vereniging. Er is namelijk de voorwaarde, die ene grote voorwaarde, waarmee voor onze leden alles staat of valt. Laat mij duidelijk zijn. Elk van onze geachte broeders of zusters moet minstens één keer en liefst bij herhaling ofwel op papier, ofwel voor het kleine of het grote scherm, de daad hebben beschreven waaraan onze geachte sociëteit haar naam heeft te danken.’

Er viel een dreigende stilte. Achteraf zou ik bij mezelf bedenken dat dit het eerste kippenvelmoment van de avond was. ‘De moord!’

Het woord klonk uit alle kelen tegelijk. In geen enkele stem was een spoor van ironie te onderscheiden.

‘Juist,’ ging de voorzitter verder. ‘De moord. Of zoals Van Dale zegt: “De doodslag met voorbedachten rade”. Ik geef nu het woord aan onze leesmeester, die zal voorlezen hoe het aspirant-lid Breens deze misdaad heeft beschreven in zijn boek *Het droomdagboek van Lavoisier*.’

Ik was de exacte verwoording van de passage in een van de laatste hoofdstukken al vergeten, maar daar kwam ze weer, in al haar glorie en voorgelezen door een onbekende vrouwenstem. Het was mijn beschrijving van de schietpartij in het bos van Eawy bij het Gele Huis, waar mijn hoofdfiguur een tweeloopsgeweer had gegrepen en vanop een meter of vijf zijn aan-

gebedene had doodgeschoten... ‘Zelfs toen de explosie van de tweeloop haar met een klap achteruitsloeg en de loden bollen haar lichaam verhakkelden...’ Strikt genomen was dit geen moord, dacht ik nog, slechts doodslag zonder voorbedachten rade, maar alle leden hadden al gretig en goedkeurend geapplaudisseerd. Daarna verzocht de voorzitter de leesmeester een deel uit een roman van Melissa Wolfs voor te lezen. Haar passage was al minstens even gruwelijk als de mijne.

‘Toen Davidson de buigzame plastic draad uit zijn jaszak haalde, keek Jessica hem smekend aan, alsof ze maar al te goed wist wat haar te wachten stond. Davidson had de wurgdraad liever langs achter om haar nek geslagen, maar het geeft niet, dacht hij. Integendeel, nu kan ze met eigen ogen zien met hoeveel plezier ik haar broze, arrogante halsje zal insnoeren, tot de dood erop volgt.’

Ook voor Melissa klapten de aanwezigen enthousiast in hun handen.

Wat een bende zieke geesten, bedacht ik van achter mijn blinddoek. En toen: is dit echt de leukste manier om een mooie zomeravond door te brengen?

En toen moest het allemaal nog beginnen.

4

Ghislaine Moyerson orakelde verder.

‘Dank, dank. En dan gaan we nu over tot het volgende deel van onze inwijdingsceremonie. De plechtige eed. Breng het boek.’

Er klonk geschuifel van voeten, een paar mensen kuchten en aan het schrapen van stoelpoten op de stenen vloer kon ik